

ΤΟΥ **Μάκη Γεωργιάδη**

Την πλήρη υποταγή του Ποταμιού στην κυρίαρχη ατζέντα του νεοφιλελευθερισμού και την εναρμόνιση του νεοπαγούς κόμματος με τα ιδεολογήματα που έχει καλλιεργήσει το σύστημα εξουσίας επιβεβαίωσε η παρουσίαση των 21 πολιτικών θέσεων του. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο κεντρικός πυρήνας των περιβόητων 21 κυβερνητικών θέσεων τις οποίες παρουσίασε ο Στ. Θεοδωράκης σε ημερίδα στο Ίδρυμα «Μιχάλης Κακογιάννης» δεν αμφισβητεί ούτε μια κομβική στρατηγική επιλογή της συντελούμενης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και όπου επιχειρεί να πει κάτι διαφορετικό αυτό είναι άμεσα εφραπτόμενο με τις κυρίαρχες νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις.

Χαρακτηριστικότερα όλων είναι η ανεπιφύλακτη αποδοχή της διαδικασίας αξιολόγησης, την οποία μάλιστα το Ποτάμι οραματίζεται να επεκτείνει και σε άλλους κλάδους με τη συμμετοχή των πολιτών, η υιοθέτηση της πηγής κάθε κακού στο πρόσωπο του «διογκωμένου και διεφθαρμένου» Δημοσίου καθώς επίσης και των συντεχνιών οι οποίες αντιμετωπίζονται σαν μύστιγα για την κοινωνία. Παράλληλα τάχθηκε υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, έστω κι αν τα ονόμασε μη κρατικά και μη κερδοσκοπικά, υπέρ της αλλαγής του εκλογικού νόμου επί το αναλογικότερο –αλλά όχι υπέρ της απλής αναλογικής– σε ένα μοντέλο με πολλές μικρές περιφέρειες όπου οι ψηφοφόροι θα έχουν τη δυνατότητα επιλογής τοπικού βουλευτή και παράλληλα περιφερειακού συνδυασμού. Επίσης ζητά την καθιέρωση θέσεων μόνιμων υφυπουργών σε κρίσιμα υπουργεία. Όλα αυτά με τη σφραγίδα μιας άκρατης τεχνοκρατικής αντίληψης της πολιτικής.

Μια τέτοια αντίληψη φυσικά καθίσταται βασικό συστατικό στοιχείο μιας μεταμοντέρνας πολιτικής δύναμης η οποία σηκώνει τελικά για παντιέρα την αντιδραστική απολιτική αντίληψη που με ευκολία δαιμονοποιεί το νοσηρό παλαιοκομματικό καθεστώς, αλλά στο τέλος αντιγράφει σαν κλώνος τα πιο συντηρητικά του στοιχεία. Ακόμη και στα δημοσιονομικά οι προτάσεις δεν διαφέρουν και τόσο από τις κριτικές φωνές στο πλαίσιο της

μνημονιακής πολιτικής. Πώς αλλιώς μπορεί να αντιληφθεί κανείς τη θέση για το χρέος που μιλάει για ικανό διάστημα μη εξυπηρέτησης των υποχρεώσεων, αλλά δεν αμφισβητεί το ίδιο το χρέος και υποτάσσεται στην πλήρη αποπληρωμή των δανείων; Για τη δε μείωση της φορολογίας που ζητεί το Ποτάμι μιλούν όλοι: από τον Σαμαρά ως τους αντάρτες της ΝΔ και από το ΠΑΣΟΚ ως τη ΔΗΜΑΡ.

Συνεπώς στην πλειονότητά τους οι 21 θέσεις αποτελούν το νέο αμπαλάζ, το λούστρο σε ιδέες που κυκλοφορούν εδώ και χρόνια. Απλώς με ένα επίχρισμα ριζοσπαστικού κέντρου, όπως θέλησε να προσδιορίσει τον πολιτικό προσανατολισμό του κόμματος, ο Στ. Θεοδωράκης πιστεύει ότι μπορεί να ξεγελάσει μια κρίσιμη μάζα ψηφοφόρων η οποία αρκείται σε ευχολόγια και εκθέσεις ιδεών γυμνασιακού τύπου με την έμφαση στην αμφισβήτηση των προσώπων και όχι της πολιτικής του παλιού συστήματος. Είναι δεδομένο ότι όλο το σύστημα αντιλαμβάνεται σαν τελευταία ευκαιρία την εδραίωση και ενίσχυση του Ποταμιού στη θέση του θεματοφύλακα της πιο σκληρής αντιλαϊκής πολιτικής, οπότε η προβολή και η στήριξη του από ΜΜΕ και προπαγανδιστικούς μηχανισμούς αναμένεται εξαιρετικά πληθωρική...

Πηγή: ΠΡΙΝ